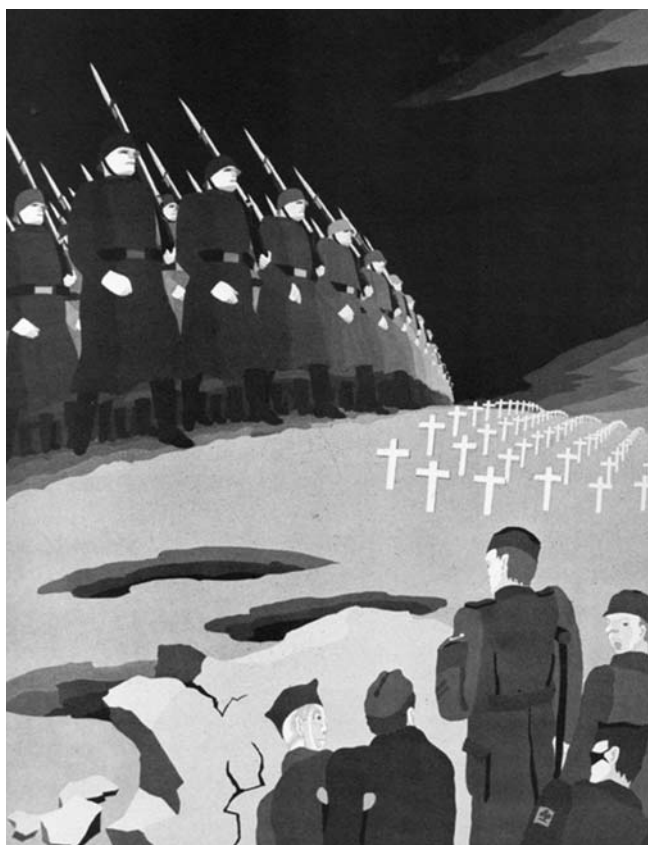

Σχετικά με κάποια «τυχαία γεγονότα» διαδοχικής επιβολής προστίμου 6.000€ και δίωξης για την ολική άρνηση στρατεύσης

Τα πρόσφατα γεγονότα...

Την 1η Δεκεμβρίου 2014, η Στρατολογική Υπηρεσία Δυτικής Μακεδονίας (Σ.Υ.Δ.Μ.) παρέδωσε στο σπίτι μου στο Ίλιον, μέσω των ΕΛ.ΤΑ, φάκελο με έγγραφο της -από τις 24/11/2014- απόφασης του διευθυντή της Σ.Υ.Δ.Μ., Ανχρη Τοιναφορνιώτη Βασιλείου, συνυπογεγραμμένη από τον τμηματάρχη Γεώργιο Τσίτρο και τον χειριστή του «θέματος» Δνέα Αλέξανδρο Αθανασιάδη, σύμφωνα με το οποίο μου επιβάλλεται πρόστιμο 6.000€ για την από 12/11/2014 «ανυποταξία» μου. Στις 16 του ίδιου μήνα, το πρόστιμο πέρασε στο φορολογικό μου μητρώο ενώ σύντομα θα ειδοποιηθώ και εγγράφως από τον διευθυντή της αρμόδιας Δ.Ο.Υ. για την καταχώρηση, τις προσαυξήσεις και την εκτέλεσή του. Ένα οικονομικό «ίδρυμα» σε πλήρη συνεργασία με ένα στρατιωτικό...

Δυόμισι μήνες νωρίτερα, στις 15/9/2014, αστυνομικοί με συνέλαβαν και με μετέφεραν στο Α.Τ. Ιλίου στο πλαίσιο της αυτόφωρης διαδικασίας μετά από εντολή της στρατιωτικής εισαγγελίας Θεσσαλονίκης. Η σύλληψη έγινε

κατόπιν σχετικού αιτήματος της Σ.Υ.Δ.Μ, με την υπογραφή και πάλι του ως άνω αναφερόμενου διευθυντή, συνυπογεγραμμένη από την Υπλόγ Πηνελόπη Χατζηθανασιάδου, για -παλαιότερη- ανυποταξία μου στις 12/11/2013. Η σύλληψη έγινε κοντά στο σπίτι μου από δύο επώνυμους (και πολύ γνωστούς στους κύκλους των αγωνιζόμενων της περιοχής) υπαλλήλους της «ασφάλειας» του τοπικού Α.Τ. που παραμόνευαν έξω από το σπίτι μου. Λίγες ώρες αργότερα, κατόπιν εντολής του αρμοδίου στρατιωτικού εισαγγελέα Αθηνών, Μακρή Βασιλείου, αφέθηκα δίχως τελικά να παραπεμφθώ σε αυτόν αλλά με τα σχετικά έγγραφα που συνοδεύουν στην ποινική μου δίωξη και τη δρομολόγηση δικάσιμου διαδικασίας. Ένα δικαστικό-στρατιωτικό «ίδρυμα» σε πλήρη συνεργασία με ένα αστυνομικό...

Συνεπείς λοιπόν στο κατασταλακτικό τους έργο και μέσα σε σύντομο χρονικό διάστημα, οι στρατιωτικοί, αστυνομικοί, εισαγγελικοί και οικονομικοί μηχανισμοί του κράτους, με συνέλαβαν, μου επέβαλαν πρόστιμο 6.000€ και θα με δικάσουν...

Για τις αρχές, είναι γνωστή η τοποθέτησή μου στον αναρχικό /αντιεξουσιαστικό χώρο εδώ και 15 χρόνια και η συμμετοχή μου σε αυτοοργανωμένα εγχειρήματα, συνελεύσεις, κοινωνικές αντιστάσεις και αγώνες. Τους είναι επίσης γνωστή η απέχθειά μου («αδιαφορία» την ονόμασαν για να ενεργοποιήσουν το ένταλμα σύλληψής μου) προς τα έθνη, τα κράτη και τους μιλιταριστικούς μηχανισμούς. Από τον Δεκέμβριο του 2012, έχω εξάλλου δημόσια και επώνυμα τοποθετηθεί τόσο για την πολιτική μου ταυτότητα όσο και για την άρνηση κατάταξής μου στον στρατό, με την συλλογική δήλωση ολικής άρνησης στρατεύσης που συνυπέγραψα μαζί με άλλους 4 συντρόφους και την οποία φροντίσαμε να δημοσιοποιήσουμε ευρέως σε αθηναϊκό και πανελλαδικό επίπεδο (<http://olikiarnisi.espinblogs.net/2012/12/27/dilos-arn-sylog/>). Δύο χρόνια μετά, οι αρχές φαίνεται ότι με έχουν στοχοποιήσει λαμβάνοντας εκδικητικά μέτρα. Την ίδια κατασταλακτική «φροντίδα» κατά καιρούς δέχονται επίμονα και

άλλοι ολικοί αρνητές (επαναλαμβανόμενα αυτόφωρα, πρόστιμα, δίκες, περιοριστικοί όροι, χρηματικές εγγυήσεις κ.ά.) αφού για τους στρατοκράτες το «αδίκημα» του αυτοπροσδιορισμού μας έξω και ενάντια από τον κόσμο των εθνών και του μιλιταρισμού θεωρείται «διαρκές».

Και λίγο παλαιότερα...

Η διόλου τυχαία χρονικά ενεργοποίηση των αρχών προς το πρόσωπό μου δεν σχετίζεται μονάχα με την μέριμνά τους να ασχοληθούν μαζί μου τις ημέρες που εξελίσσονταν κορυφαίες πανελλαδικές αντιστάσεις (η πρώτη κατά τη διάρκεια των γεγονότων για τον ένα χρόνο από την δολοφονία του Π. Φύσσα και η δεύτερη κατά τη διάρκεια της απεργίας πείνας του Ν. Ρωμανού). Σχετίζεται και με παρόμοια εκδικητικά μέτρα που πάρθηκαν τον τελευταίο καιρό από αστυνομικές και δικαστικές αρχές του νομού Κοζάνης προς τους γονείς μου, που αφενός υπερασπίζονται τις επιλογές μου, και αφετέρου, έχουν τοποθετηθεί ενεργά εδώ και δεκαετίες στον κόσμο του αγώνα. Αυτή η εκδικητικότητα εκφράστηκε και με την ποινική τους δίωξη για τη συμμετοχή τους σε αντιφασιστική διαδήλωση στην Κοζάνη λίγες ημέρες μετά την δολοφονία του Π. Φύσσα. Είναι προφανές, ότι το βαθύ κράτος στη δυτική μακεδονία, τελευταία, έχει δείξει ιδιαίτερο ζήλο να πλήξει πρόσωπα που υπερασπίζονται δημόσια τις πολιτικές τους απόψεις, με συνέπεια στους αγώνες και αναγνωρισιμότητα στην τοπική κοινωνία. Μια προσπάθεια που εντάσσεται στην ευρύτερη καθεστωτική στρατηγική εδραίωσης του φόβου και της σιωπής, αδρανοποίησης των κοινωνικών αντανakλαστικών και τελικά εξυπηρέτησης των πολιτικών της λεηλασίας και της καθυπόταξης.

Δύο κόσμοι με διαφορετικές αφετηρίες και συγκρουόμενες αξίες...

Έχω επιλέξει -όπως και πολλοί άλλοι ολικοί αρνητές στράτευσης- να μην αποκρύπτω αυτό που πρεσβεύω αλλά αντιθέτως να ορίζω δημόσια την πολιτική μου ταυτότητα, τις αρνήσεις μου στον κόσμο της εξουσίας, του κεφαλαίου, των κρατών, των εθνών και των στρατών τους,

τόσο σε επίπεδο καθημερινών σχέσεων όσο και σε επίπεδο κοινωνικών αγώνων. Έχω επίσης επιλέξει να απέχω από ένα υποκριτικό παιχνίδι «τρελόχαρτων» και λοιπών απαλλαγών που διευθετεί θεσμικά και περιφράσσει την όποια αυθόρμητη αποστασιοποίηση προς τον στρατό, μετατρέποντάς την σε ελεγχόμενη και όχι σε μια γενικευμένη κοινωνική στάση ανταγωνιστική προς το υπάρχον. Έχω τέλος επιλέξει να είμαι κομμάτι των αυτοοργανωμένων επιχειρημάτων που θέτουν τη βάση μιας διαφορετικής κοινωνικής οργάνωσης, δίχως διακρίσεις, ιεραρχίες, επιβολές, στην προοπτική της δημιουργίας ενός διαφορετικού κόσμου από αυτόν της βαρβαρότητας και του ολοκληρωτισμού.

Στον αντίποδα ο στρατός και οι διωκτικές αρχές, αντιμετωπίζουν τους ολικούς αρνητές εξατομικευμένα, μακριά από οποιαδήποτε δημόσια θέαση των επιλογών και αποφάσεών τους, οχυρωμένοι πίσω από τα δικαστήρια-στρατόπεδά τους και συνεπικουρούμενοι από μια στρατιά ένστολων κάθε είδους. Τελευταία μάλιστα, στο κατασταλτικό αυτό έργο, επιστράτευσαν και ένα πλήθος γραφειοκρατών από οικονομικές, δημοτικές και άλλες διοικητικές υπηρεσίες. Διαμορφώνουν μια ασφυκτική καθημερινότητα στους αρνητές, με διαρκείς αστυνομικές παρενοχλήσεις, εντάλματα, μεταγωγές,

διώξεις, δίκες αλλά και επιβάρυνση των φορολογικών τους μητρώων, παράβολα για δίκες και προσφυγές, περιοριστικούς όρους κ.ά. Στην πραγματικότητα όμως, η επιλογή μας όχι μόνο δεν είναι στενά προσωπική αλλά είναι βαθύτατα κοινωνική και συλλογική, αφού θέτει στο επίκεντρό της όχι την προσωπική στάση απέναντι στον στρατό και την θητεία αλλά το πρόταγμα μας, τις κοινωνικές αρνήσεις στον εθνικισμό και τον милитарισμό.

Ας γνωρίζουν αυτοί που μας θέτουν στο στόχαστρό τους ότι δεν πρόκειται να μείνουμε απαθείς. Οι επιλογές τους δεν είναι ούτε τυπικές, ούτε διεκπεραιωτικές, ούτε έξω από την πολεμική τους προς τους «διαφορετικούς». Κάθε ιθύνων που νομοθετεί, κάθε επιτελικό και τοπικό στρατηγείο που υπογράφει και δίνει εντολές, κάθε κρατικός υπάλληλος που εκτελεί «άνωθεν εντολές» ενάντια σε ανθρώπους του αγώνα, έχει άμεση ευθύνη και ενεργό ρόλο σε ό,τι αποφέρει στις ζωές των «άλλων». Δεν περιμένουμε προφανώς από στρατοκράτες, μπάτσους και δικαστές να απαρνηθούν τη θέση τους στον κόσμο των «από πάνω», της εξουσίας. Σε αυτές όμως τις εποχές, εργαζόμενοι σε εφορίες ή άλλες δημόσιες υπηρεσίες (δημοτολόγια, ΚΕΠ κ.ά.) είναι τουλάχιστον υποκριτικό να κάνουν πως δεν καταλαβαίνουν τι σημαίνουν τα πρόστιμα των 6.000€...

Ας γνωρίζουν αυτοί που μας θέτουν στο στόχαστρο, ότι οι νόμοι με βάση τους οποίους αντιμετωπιζόμαστε εμπεριέχουν μια δομική επιβολή, και σίγουρα καμιά κοινή συμφωνία ή συναίνεση επί του «δικαίου» που επικαλούνται (το δίκαιο δηλαδή του κράτους, του κεφαλαίου και των στρατών τους). Ακόμη και για τα στρατοδικεία τους, αντιμετωπιζόμαστε για την άρνηση μιας πράξης που δεν συμβαδίζει με την πολιτικο-ιδεολογική φιλοσοφία μας. Στην ουσία όμως αντιμετωπιζόμαστε και ποινικοποιούμε για την στάση μας να μην μείνουμε αδρανείς και να μην δεχτούμε τα εθνικά ιδεώδη και τον милитарισμό αλλά να τα αμφισβητήσουμε εμπράκτως. Ποινικοποιούμε για την άρνηση να υπηρετήσουμε κάτι (στρατός) που το αντιμαχόμαστε ως δομή και ως μηχανισμό, την άρνηση να ρυθμίσουμε με θεσμικό τρόπο (τρελόχαρτο, εναλλακτική θητεία) κάτι που έρχεται σε αντίθεση με τον αντιθεσμικό τρόπο αντίληψης της πολιτικής και των ζώων μας και τέλος, την άρνηση να ταυτιστούμε με κάτι που

το αντιλαμβανόμαστε ως μια επίπλαστη και φαντασική κατασκευή (έθνος). Πρόκειται για ξεκάθαρες πολιτικές διώξεις.

Διαρκείς αρνήσεις στον στρατό και τα πρόστιμά του...

Η άρνησή μου να καταταγώ στον στρατό δεν ξεκίνησε ούτε τελείωσε στη συλλογική δήλωση ολικής άρνησης τον Δεκέμβριο του 2012. *Οι αρνήσεις μας είναι οι ζωές μας*, είχαμε γράψει τότε αλλά φαίνεται ότι οι στρατοκράτες δεν το κατάλαβαν. Τους υπενθυμίζω λοιπόν και πάλι ότι η άρνηση είναι διαρκής, είναι μια συνολικότερη καθημερινή πολιτική στάση. Όσο θα υπάρχει υποχρεωτική στράτευση, στρατός, σύνορα και σημαίες, θα βρίσκομαι συνειδητά απέναντί τους. Όσο ο милитарισμός και ο εθνικισμός θα δηλητηριάζει την κοινωνία, τόσο θα παραμένω «αυπότακτος» στη στρατοκρατική κανονικότητα.

Με αφορμή μάλιστα την επιβολή του προστίμου των 6.000€, δηλώνω δημόσια ότι δεν αναγνωρίζω ούτε αποδέχομαι την «ποινή» αυτή και φυσικά αρνούμαι να την αποπληρώσω. Έχω προ πολλού ξεκαθαρίσει -και αυτό είναι σε γνώση των αρχών- ότι δεν αποτελώ κουκίδα κανενός έθνους και δεν αποδέχομαι καμιά «υποχρέωση» προς τον στρατό τους. Συνεπώς, δεν έχω κανένα ούτε ηθικό ούτε οικονομικό χρέος να αποπληρώσω στους εθνικούς και κρατικούς νταβατζήδες. Το μόνο μου χρέος είναι να συνεχίζω να βρίσκομαι στους κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες, μαζί με τους φτωχούς, τους απόκληρους και τους κυνηγημένους αυτού του κόσμου. Το μόνο μου χρέος είναι να συνεχίσω να βρίσκομαι μαζί με τον κόσμο του αγώνα, στους δρόμους, στις αυτοοργανωμένες δομές και διαδικασίες, στα καθημερινά οδοφράγματα απέναντι στον πολιτισμό της εξουσίας, ακόμη και αν κάποιοι θέλουν να μου επιβάλουν μια νέα σχέση εξάρτησης και ομηρείας, ακόμη και αν κάποιοι με «ανταμείβουν» με ένα νέο ιδιώνυμο μέτρο.

Πρόστιμα, χαράτσια και «εθνικό χρέος»...

Η οικονομική καταστολή, ως μια μορφή αντιμετώπισης της κοινωνικής και πολιτικής απειθαρχίας,

προϋπήρχε της κρίσης. Παρέμενε όμως ένα ευκαιριακό ή επιλεκτικό εργαλείο, αφού το καθεστώς βασιζόταν κυρίως σε άλλες μορφές πειθάρχησης και συναινέσεων. Οι απόπειρες εξάλυλου να γενικευτούν ή να μονιμοποιηθούν μέτρα οικονομικής καταστολής, συνάντησαν κατά καιρούς αντιδράσεις, βρέθηκαν όμως και μπροστά σε ενδοσυστημικά αδιέξοδα. Με την μετάβαση στην εποχή της κρίσης και την εγκαθίδρυση του καθεστώτος έκτακτης ανάγκης, η οικονομική καταστολή απέκτησε για το κράτος μεγαλύτερη βαρύτητα.

Παράλληλα, η έννοια του «εθνικού χρέους» ήρθε για να εξυπηρετήσει όχι μόνο τους νέους όρους κυριαρχίας και διακυβέρνησης της ελληνικής κοινωνίας, τις μνημονιακές πολιτικές και τις μεταρρυθμίσεις του καπιταλισμού. Ήρθε για να διαμορφώσει και τα νέα πεδία συναινέσεων: εσωτερίκευση των ενοχών, κοινωνικοποίηση των ευθυνών, φόβος, εθνική (συ)στράτευση κ.ά. Στο προκείμενο, το χρέος κατονομάζεται ως «εθνικό» ενώ στην ουσία του είναι ένα χρέος ταξικό, απόρροια της λειτουργίας του καπιταλισμού και των δομικών του αντιφάσεων, απόρροια της αδυναμίας ή της επιδίωξης του κεφαλαίου για μεγαλύτερα ή νέα κέρδη. Σε καμία περίπτωση λοιπόν το όποιο χρέος δεν μπορεί να καταλογιστεί στους «από κάτω», ακόμη και αν αυτοί έχουν κληθεί να το αποπληρώσουν στο όνομα ενός «εθνικού σκοπού».

Καθόλου τυχαία λοιπόν δεν ήταν η από το 2010 προσπάθεια του ελληνικού κράτους για την χρηματοποίηση της πολιτικής και κοινωνικής σφαίρας. Σε αυτήν τη νέα πραγματικότητα βασίστηκε και το διοικητικό πρόστιμο των 6.000€ προς τους «ανυπότακτους» που εισήγαγε το 2011 ο Ευάγγελος Βενιζέλος (τότε υπουργός Εθν. Άμυνας). Η χρηματοποίηση των διώξεων αποσκοπεί μεταξύ άλλων στην αποπολιτικοποίηση της ανυποταξίας και των αρνήσεων. Μεταφέρει τον ανταγωνισμό (μεταξύ στρατού-αρνητών, κράτους-ανυπότακτων κ.ά.) από το πολιτικοκοινωνικό πεδίο, στο πεδίο των τυπικών και ατομικών γραφειοκρατικών διευθετήσεων, ενώ παράλληλα εξωραϊζει τον πολιτικό αυταρχισμό που υπάρχει στην έμπνευση, την εισαγωγή και την εφαρμογή αυτών των μέτρων. Παράλληλα με το πρόστιμο των 6.000€, εισήχθησαν πλήθος νέων και ευφάνταστων χαρατσιών, ως εισπρακτικά μέτρα. Η διαρκής

απειλή της ανεργίας, των κατασχέσεων αλλά και της φτώχειας μαζί με την επίκληση των διαφόρων κατά καιρούς «εθνικών κινδύνων» είναι το πολεμικό εκείνο μέτωπο της πειθάρχησης και της λεηλασίας.

Μην υπολογίζετε σε εμάς...

Αν οι διωκτικές, οικονομικές και στρατιωτικές αρχές ψάχνουν για κορόιδα ή για θύματα, ας κοιτάξουν καλύτερα κάπου αλλού. Καμία κατασταλτική πρόκλησή τους δεν πρόκειται να με πείσει να αναγνωρίσω το έθνος και τον στρατό ως «κοινωνικό αγαθό» όπως και κανένα γαλανόλευκο-χακί χαράτσι δεν θα με εξαναγκάσει να κλειστώ στον εαυτό μου και να απομακρυνθώ από τους κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες. Τους επιστρέφω λοιπόν τόσο το πρόστιμο όσο και την ύβρη να αποπειραθούν να με φοβίσουν με αλλότριους για εμένα όρους και αξίες, να κοστολογήσουν χρηματικά δηλαδή την άρνησή μου και τις πολιτικές μου αντιλήψεις. Όχι, δεν πρόκειται να τους κάνω την χάρη ούτε και θα δεχθώ εκβιασμούς για οτιδήποτε αφορά την καθημερινότητα και το περιβάλλον μου, αφού εκεί στοχεύουν όλοι αυτοί οι «εθνικοί προστάτες». Την ευθύνη στο εξής για οτιδήποτε συμβεί σε εμένα και το περιβάλλον μου θα την έχουν αυτοί που υπογράφουν και εκτελούν εντολές, αφού αδυνατούν να καταλάβουν ότι...*τα σώματά μας δεν είναι αναλώσιμα υλικά για καπιταλιστικούς σχεδιασμούς, δεν είναι υπολογίσιμα μεγέθη σε καμία μεγάλη ή μικρή εθνική ιδέα, δεν είναι πιόνια κανενός στρατοκράτη, δεν συγκροτούν καμία ομοιόμορφη μάζα, δεν υποτάσσονται σε «άνωθεν εντολές», δεν περιφράσσονται σε κανέναν στρατώνα. Αντιθέτως, λειτουργούν αδιαχώριστα από τη σκέψη μας, τις ιδέες μας, τη συνείδησή μας, τους αγώνες μας, για μία κοινωνία ελευθερίας και όχι μία κοινωνία φυλακή, για μία κοινωνία ίσων απέναντι σε ίσους...*

30/12/2014

Ζαχαρίας Ουσουφιτζόγλου